



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1712

Q. 277. Quid observare debeat Confessarius, si pœnitens confiteatur sola dubia, venialia vel imperfectiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42433

An provocaverit alios ad peccandum, fuggerit modum, vel occasionē fecerit peccandi.

An adulando iis, qui malè agebant, vel laudando ipsa opera mala, causa fuerit peccatorum alienorum, vel cur non resipuerint aut poenituerint.

An cum posset & deberet non manifestari aliorum peccata iis, quorum officium erat corrigere.

An non impediverit aliquod peccatum proximi, quia neglexit eum punire vel remove occasionem.

An omiserit reprehendere vel admonere peccantem, cum deberet & posset facere.

An fuerit socius vel quocumque modo particeps peccati alieni.

An hospitio receperit, foverit, occultarit, defenderit homines malè agentes.

Qui in officio, functione, statu speciali sunt vel fuerunt, debent specialiter circa ista se examinare.

1884. Q. 277. Quid observare debeat Confessarius, si poenitens confiteatur sola dubia, venialia vel imperfectiones. R. §. 1. Mortalia dubia esse quandoque materiam necessariam confessionis, dixi à n. 598. & addidi n. 614. peccatum dubium non debere se solo subjici absolutioni danda absolute, ne si re ipsa peccatum non fuerit, Sacramentum frustretur.

1885. §. 2. Non expedire confiteri sola venialia, docet cum quibusdam Jansenistis Gummarus in meth. tract. 1. ad obj. 6. nisi quis esset magna sanctitate conspicuus, qui malitiam clarè videat & detestetur: permittit tamen fieri confessionem etiam solum venialium, sed absque intentione Sacramenti vel absolutionis.

Simi-

Similiter auctor libri Gandavi impressi, cui titulus, *Notitia necessaria hoc tempore ad confitendum & communicandum utiliter*, urget more primorum Christianorum, qui quotidie communicabant sine confessione, non esse confitenda venialia, maxime indeliberata, & quamvis sint deliberata, quæ difficulter vitantur, quia de illis difficulter habetur serium propositum. Addit, quod in hac vita sit quidam status perfectionis, in quo non indigeamus amplius confessione, neque in eo statu solitos fuisse confiteri primos Christianos. Alius libellus, cui titulus, *Aurea fodina suffossa*, pag. 43. & 44. dicit tempore SS. PP. non fuisse in usu confessionem peccatorum venialium. *Opstraedt Mechliniæ* 7. Aug. 1687. posuit hanc Thesin: *Ignoti poenitentes, etiamsi tantum levia confiteantur, e. g. se leviter mentitos vel iratos vel in Sacro distractos fuisse, passim non sunt absolvendi. Sed contrà est, quia certum est ex dictis à num. 523. quod venialia sint materia sufficiens Sacramenti, & utiliter ea confiteantur etiam pii homines. Deinde omnino rejici debet sententia illa, quæ dicit viris perfectis non esse confitendum, labitur enim etiam justus sæpe, aut saltem potest de priorè vita confiteri, ut gratiam in se augeat & à lapsibus præservetur. S. Franc. Salesius p. 2. Introd. ad vitam devotam c. 19. ait, Humiliter & devotè quot hebdomadis confitere, & se fieri potest, quoties ad sacram Communionem accedis, tamen si nullum peccati alicujus mortalis in conscientia tua remorsum sentias, etenim per confessionem, quam institues, non solum venialium peccatorum, quæ confiteberis, absolutionem, sed & incredibile ad eadem impostèrum evitanda robur recipies, uti & ingens ad*

eadem discernenda lumen, nec non abundantem gratiam ad omnem iacturam & dispendium, quam illi attulerant, reparandam: adhuc humilitatis, obedientie, candoris & charitatis virtutem exercebis, & plures in solo hoc confessionis actu virtutes, quam in alio quocunque usurpabis. Hujus Sancti iudicium pleris facio, quam Jansenistarum.

1886. §. 3. Dixi à n. 621. quamvis fortè validè fiat, attamen non esse licitum extra casum necessitatis se tantùm in genere accusare de solis venialibus, bene tamen in specie, v.g. dicendo mentitus sum, licet non addatur numerus quot autem & qualia mendacia tum remittantur, dixi ibidem. Qualis esse debeat dolor de venialibus, dixi à n. 681. & addidi à num. 715. quandonam dolor de venialibus censetur revocari: motiva autem, quibus pœnitens adduci possit ad dolorem de venialibus, dedi num. 1727. Præterea dixi à n. 902. quale propositum requiratur circa venialia: quomodo verbè elici possit propositum efficax circa venialia, quamvis cavere non possimus omnia, explicavi à n. 907.

1887. §. 4. Notat ex Gersono Rayn in Heter. Tom. 1. f. 1. p. 8. n. 38. posse fieri, ut crebra & nimis sollicita confessio venialium obfit, reddendo animam plùs æquo timidam: etiam parum utile est texere longum catalogum omnium venialium, sed melius est in specie accusare se de paucis, de quibus certò dolet; de aliis autem omnibus in genere Cardinalis Bona De Missa c. 4. §. 2. ait: In ipsa confessione vitanda prolixitas & nimia diligentia in levioribus culpis recensendis. Quod si pœnitens semper rediens cum eisdem venialibus hinc & nunc non daret sufficientia signa
sinceri

sinceri doloris & propositi, excitandus esset, aut ad specialem dolorem circa aliquod veniale determinatè, quod gravius est & creditur faciliùs efficaciter displiciturum; aut suaviter inducendus, ut ex priorè vita repetat aliquod mortale, peccata enim etiã antehac confessa & plenè remissa adhuc esse materiam sufficientem novæ absolutionis, satis certum est ex dictis n. 589.

§. 5. Communis sententia est contra *7. Sanch.* 1888. d. 1. n. 4. quòd Confessarius debeat permittere, ut pœnitens etiã meras imperfectiones confiteatur, quamvis enim secundum dicta l. 5. à n. 211. & 214. imperfectiones, neglectus inspirationum divinarum, transgressiones Regularum non obligantium sub peccato, de se non sint materia sufficiens absolutionis, attamen ordinariè habent adjunctum peccatum, quod sit materia sufficiens, adeoque accusans se de talibus deliberatè commissis absolvi posset; in praxi tamen exquirendum est certum peccatum, ne Sacramentum exponatur periculo nullitatis. Et etiã hic rectè notat *Gab. n. 513.* non semper operæ pretium esse, ut pœnitens texat longum catalogum ejusmodi imperfectionum, sæpe enim alii pœnitentes impediuntur, aut saltem est jactura temporis, satis autem erit, si in genere etiã de illis se accuset. Cavendus item, inquit *Bona supra multorum error,* qui se prolixè de iis accusant, quæ peccata non sunt, ut de pravis habitibus & passionibus & de circumstantiis impertinentibus, quòd sint superbi, iracundi & proni ad malum, quòd Deum non amaverint ex tota cordis intensione &c.

§. 6. Quando pœnitens non affert materiam 1889.
Dddd §. riam

riam necessariam, & quia etiam non scitur, an afferat sufficientem, aut merito dubitatur, an efficaciter doleat de suis venialibus, ideoque illi non datur absolutio sed sola benedictio, putarunt aliqui id non posse fieri poenitente inscio seu non admonito, sed non invenio causam, cur necesse sit eum admoneri, nam iudicium de danda absolutione vel sola benedictione pertinet ad solum Confessarium; quod autem absolutio non detur, ipse causa est, quia non ostendit se dispositum, & ex hoc, quod non admoneatur, nullum ei damnum vel incommodum causatur, ergo causa nulla est, cur admoneri debeat: In hoc autem non esse simulationem administrationis Sacramenti, dixi l. 6. p. 1. n. 158.

1890. Q. 278. Quid observare debeat Confessarius mulierum. R. §. 1. Confessarius mulierum debet habere magnam patientiam, ut audiat nugas, quae solent ab ipsis admisceri in ipsa confessione; ut expiscetur veritatem eorum, quae dicunt, modo agentes, modo negantes; ut suadeat non expedire, quod ita crebro repetant confessiones generales; ut sinat protrahi confessionem ad diffusos discursus, quae verbis valde compendiosis posset peragi; ut ferat idem peccatum in eadem confessione iterum atque iterum exprimi, & quidem sine ulla omnino necessitate; ut insurgentium scrupulorum nubes disjiciat; ut pusillanimes in spe salutis aeternae erigat; ut remissionem injuriarum animo tenacius inhaerentium suadeat; ut inducat ad fugam occasionum proximarum; ut denique sustineat muliebrem levitatem, inscitiam ac inconstantiam. Hæc Pelliz. tr. 10 c. 3. n. 162.

1891. §. 2. Confessarius debet esse cautissimus in conversatione cum mulieribus: S. Hieron. in Epist.